

מאורות השבת

פרשת צהר-צחוקות

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

להרגיש אחד את השני

"וְכִי יִמְנָה אָחִיךָ וַיִּמָּטֶה יָדוֹ עִמָּךָ" (כ"ה, ל"ה)

אומר המלבי"ם: עם ישראל הוא גוף אחד. כאשר יש כאב באיבר אחד בגוף, אפילו באצבע הקטנה, כל הגוף מרגיש את הכאב. כך גם בעם ישראל, אם אחד סובל, כולם סובלים איתו.

וזו כוונת הפסוק: "וְכִי יִמְנָה אָחִיךָ וַיִּמָּטֶה יָדוֹ", זה חייב להיות "עִמָּךָ" - עליך לחוות את כאבו וצערו של אחיך.

כאשר מרים קיבלה צרעת, העם לא הסכים להמשיך במסעו, אלא המתין לה עד שתתרפא. כל הכבוד הזה הגיע לה שעם שלם מתעכב בגללה, רק מפני שהיא חיכתה לאחיה, משה, כשהושלך ליאור.

מעשה זה שעשתה מרים, הוא מעשה טבעי לחלוטין. כל אחות דואגת לאחיה הקטן. אולם למדים אנו כמה חשוב ועצום אצל הקב"ה לשאת בעול עם הזולת. ואם מרים שנשאה בעול עם אחיה משה קיבלה שכר כה עצום, על אחת כמה וכמה מי שנושא בעול עם חברו שאינו אחיו.

סיפרו על החפץ חיים שבאחד הלילות התעוררה אשתו משנתה, ולתדהמתה היא מבחינה כי בעלה איננו

המשך בעמוד 2

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח. (חמדת משה נעם השבת)

אילני סרק

"אם בְּחַקְתִּי תִלְכּוּ... וְנִתְּנָה הָאָרֶץ יְבֹולָה וְעַץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פְּרִיָו." (ויקרא כו, ג-ד)

פירש רש"י: אם בחוקותי תלכו- שתהיו עמלים בתורה, עץ השדה- אילני סרק עתידין לתת פירות. **שואל הירושלמי** (כלאים), במעשה בראשית הקב"ה לא ברא עצי סרק, שהרי אמר הקב"ה "עץ עושה פרי". אם כן, מניין נבראו אילני סרק?! **התולדות יצחק מבאר בפשטות:** שכשנתן הקב"ה כח לארץ להוציא עץ פרי, ממילא היה לה כח להוציא עץ סרק, שאילן שמוציא פירות, כוחו גדול מאילן שאינו עושה פירות. **אבל במדרש** (ב"ר ה) **אמרו:** אף אילני סרק עשו פירות. ואם תתמה, מדוע אינם עושים עתה פירות? אלא שמקללת "ארורה האדמה" נתקללו. מכיוון ששינתה האדמה והוציאה עץ שרק מוציא פרי, נשתנו האילנות ויצאו גם עצים ללא פרי, עצי סרק. **וממשיך המדרש:** אבל לימות המשיח, שיחזרו הדברים לאיתנם הראשון, יחזרו לעשות פירות. שנא' "ולשורקה בני אתוננו" דהיינו, שאילני סרק יעשו פירות כמו שעושה הגפן. כלומר, "אם בחוקותי תלכו" יבוא עולם לתיקונו ושוב לא יהיו אילנות סרק. וקשה, הלא העמל בתורה זה הכוח לכל הבריאה, שכן כתוב "אם לא תורתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת". אם כן, למה מוזכרים רק אילני סרק? ועוד, משחרב ביהמ"ק ניטל טעם הפירות, כלומר, לעצי המאכל חסר טעם. **הגמרא בנדרים** (נ) **שואלת** "על מה אבדה הארץ?", ועל זה מקשה **המהרש"א** (בתרא) למה נשאלה השאלה על (מה אבדה) הארץ? היה צריך לשאול על מה אבד ביהמ"ק או על מה הגלות? אלא כוונת הגמרא, על מה איבדה הארץ את סגולותיה? ועונה הגמרא "על עוזבם תורת".

המשך בעמוד 4

נא לשמור על קדושת הגליון

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

הוא סיכם עם אשתו שלא יגלו את זהותם, וכששאלו לשמו ענה רק "דוד".

פעם אחת הגיעו לעיירה בפולין, וכדי להתפרנס עבד ה"ט"ז בתור 'מנקר' במשחטה של העיירה. באותה עיירה היה רב שלא היה בקי דיו בהלכות, אך מנגד היה ירא שמים, ולכן נהג לפסול כמעט כל בהמה או עוף שהייתה שאלה לגבי כשרותם. מיום שנכנס ה"ט"ז לתפקידו במשחטה, השוחטים שמו לב שמדובר בתלמיד חכם ובקי בהלכות והביאו לפניו שאלות בכשרות, ומאחר שהיה מתיר להם חלק מהספקות, במקום לשאול את רב העיירה החליטו לשאול אותו באופן קבוע.

רב העיירה שם לב שהפסיקו להגיע אליו שאלות בכשרות, וכשברר את העניין ענו לו: "יש 'מנקר' שידוע את ההלכות, והוא עונה לנו על כל הספקות.

קרא הרב ל'מנקר' ושאל אותו מי מנהו לענות על שאלות של טרפות?!

והענישו בכך ששם אותו ב'עמוד הקלון', מעין כלוב אנושי בפתח בית הכנסת ששם כולאים את ה'חצופים', וכל מי שעובר שם יורק לעבר האדם העבריין שבכלוב.

באותו יום הגיעה ילדה קטנה אל רב העיירה עם עוף שחוט ושאלה על כשרות בפייה. הרב שלא ידע את ההלכה, פסק לה שהוא טרף!

הילדה החלה לבכות. פנה אליה ה"ט"ז שהיה בכלוב ושאל אותה מדוע היא בוכה? היא סיפרה לו שאמא שלה חסכה שבועיים כסף לקנות עוף לשבת, אך העוף יצא טרף!

ביקש ה"ט"ז את העוף, בחן אותו, ואמר לילדה שתלך לרב ותגיד לו שישתכל ב'טורי זהב' על השולחן ערוך בסעיף פלוני... הילדה ניגשה לרב וביקשה שיעיין בספר 'טורי זהב'. הב עין בספר ופסק לה שהעוף כשר, אל הוא דרש ממנה שתאמר לו מי הוא זה אשר אמר לה היכן נמצאת הלכה זו?

ענתה הילדה: "זהו אותו איש שכולם יורקים עליו בפת בית הכנסת..."

ניגש הרב ל'מנקר' וגזר עליו שיגלה לו מי הוא, לא הייתה לרבי דוד ברירה, והוא גילה לו שהוא ה"ט"ז.

מובן שאותו רב ירד על ברכיו, נשק את רגליו והתנצל לפני רבנו ה"ט"ז וביקש את מחילתו...

למה הוא נזכר רק עכשיו? למה עד עכשיו לא הצעת לו לשתות?

כי הוא פשוט שכת. אבל אחרי שהוא כבר דיבר שעות, הוא מרגיש צמא בעצמו, ואז פתאום הוא נזכר בחברו שאולי גם הוא צמא...

באחד מימי החורף הקרים יצא אחד מגדולי ישראל להתרים את עשירי עירו שיתרמו הסקה וביגוד לעניי העיר. כשהגיע לביתו של אחד העשירים הגדולים, נקש בדלת, ומשרתו של העשיר פתח לו.

וכשראה את הרב עומד בפתח, מיהר לקרוא לאדונו העשיר.

יצא העשיר לקראת הרב כשהוא לבוש פיג'מה דקה, וביקש מהרב שיכנס לבית החם והנעים. אך הרב סירב ונעמד לדבר איתו בחוץ על הא ועל דא.

בתחילה התבייש העשיר להפסיק את הרב באמצע השיחה, אבל לאחר שכבר כל גופו החל לרעוד מקור, לא יכל לסבול יותר והפציר ברב שיכנס לביתו. הרב סרב ואמר לו: "הנני מגיע כעת לנושא העיקרי... כידוע לך, השנה יש לנו חורף קשה ביותר. באתי הנה כדי להתרים אותך לצורך הסקה וביגוד חם לעניים."

כששמע זאת העשיר, מיד תרם את תרומתו ביד רחבה. עתה נכנס הרב לבית המוסק, ושניהם ישבו על כורסאות נוחות.

שאל העשיר את הרב: "מה ראה כבודו לשוחח עימי דווקא בחוץ, וכי לא נעים יותר לדבר בבית החם?"

ענה הרב: "יש פתגם שאומר 'אין השבע מרגיש בסבלו של הרעב', ככוונה תחילה עכבתי אותך בקור, כדי שתטעם ותרגיש בעצמך קצת מהקור. תבין עד כמה סובלים אותם עניים מהקור העז, ותתרום בעין יפה."

כשאדם מרגיש על בשרו את צערו של השני, קל לו יותר לעזור לו.

מעשה שהיה לפני כשלוש מאות וחמישים שנה באירופה עם הגאון רבי דוד סגל זצ"ל בעל ה'טורי זהב', שחיבורו התקבל בכל תפוצות ישראל וה"ט"ז התקבל כפוסק הדור.

לאחר שהתפרסם, גזר על עצמו גלות מכיון שלא רצה שיכירוהו ויוכל לעבוד את השם בלי הפרעות.

במיטתו. נחפזה לחפשו ומצאה אותו ישן על גבי ספסל וידיו תחת מראשותיו. שאלה אותו הרבנית מדוע עזב את מיטתו הרכה ושכב על ספסל קשה?

השיב הרב: "אחינו בית ישראל הפליטים מתגלגלים בחוצות ונמקים מרעב ומקור, ובנינו הצעירים שוכבים בחליפות בחזית המלחמה והמות מרחף נגד פניהם. ואיך יערב לי לישון על מיטתי במנוחה?!"

פעם אחת הגיע לאדמו"ר מסאטמר זצ"ל עני שהתלונן על מצוקותיו הגדולות וביקש את סיועו של הרבי. הוא סיפר בבכי על כך שהתאלמן מאשתו שהותירה אותו עם כמה יתומים, וגם סיפר שרגלו אחת קטועה, ועוד ועד... האדמו"ר נתן לו סכום כסף גדול.

לאחר כמה דקות נכנס השמש לרב וכולו נסער. אמר השמש: "העני שהיה זה עתה בחדר, רגלו אינה קטועה כלל.

ראיתי אותו יוצא מהבית והולך עם שתי רגליים כאדם רגיל".

הרבי שמע את הדברים וקם מכיסאו בהתרגשות. השמש חשב שהרבי הולך לרדוף אחרי העני שיחזיר את הכסף, אך הרבי אמר: "אח! איזו שמחה גרמת לי בדבריך! ב"ה שהעני הזה לא חיגר!"

לאחר כמה דקות שוב נכנס השמש. "מה הפעם?" "העני לא אלמן, ראיתי את אשתו מחכה לו בחוץ..." ושוב הביע הרב את שמחתו הגדולה על שהעני לא סובל כמו שחשב...

סיפור הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך זצ"ל על אחד מגדולי ישראל, ששידך את בנו לאחת מבנות משפחה חשובה בעיר. אך דא עקא באותם ימים חלה שואב המים של העיר, והרב היה בצער גדול.

משפחת המשודכת חשבה שמא הוא בצער על השידוך... אך השיבו להם שזה לא בגללם אלא בגלל שואב המים שחלה. אמרה המשודכת: "עד כדי כך... לא צריך להגזים". והרב ביטל את השידוך.

לפעמים כשאדם מתארח אצל חברו, הם יכולים לשבת לדבר שעות ארוכות, לפתע שואל אותו חברו: "אולי אתה צמא?"

שובי אל משפחתך!

'אמא אתנו', 'אמא שלנו', בלי הפרעות וטרדות.

תנצלי את היום הזה שיהיה כל כולו לבעלך ולילדייך וגם בשבילך, ולכן כדאי גם לתכנן פחות או יותר סדר יום עם המשפחה בבית וכך באמת יהיה אפשרי להנות מכולם ומהכל. כן.. גם משינה טובה.. ידוע מה ששגור בפי הבריות: ש.ב.ת ראשי תיבות- שינה בשבת תענוג. והשינה הזאת, אוהו, כל כך מתוקה, במיוחד אחרי שבוע עמוס וגדוש.. לכן, תקצי לך שעה מסוימת שבה תוכלי גם לנוח, אך הגבילי זמן, כי אם לא, את עלולה למצוא את עצמך ישנה עד מוצ"ש... במידה והקטנטנים (אם יש לך) יסתדרו בלעדדיך וזה לא בטוח.

מכירה את השיר: "מי אוהב את השבת? אמא ואבא, סבתא וסבא, אני אתה ואת, כל העולם כמעט, אז למה לא כל יום שבת...?" בעצם, מי לא מכיר את השיר הזה.. כל העולם כמעט מכיר את השיר הזה.

השתדלי שכל שבת תשאיר טעם לשבת הבאה ובאמת ישאלו למה לא כל יום שבת.

קראתי על אשה שהחליטה להתחיל לשמור את השבת וסיפרה שהבן שלה אמר לה: "אמא, מאז שהתחלת לשמור שבת את יותר איתנו!"

תשכתי מהכל ושובי אל משפחתך!

כותבת לך באהבה רבה! .. שבת שלום!

"וּשְׁבַתְּם אִישׁ אֶל אֶחְזָתוֹ וְאִישׁ אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ תִּשְׁבוּ." (ויקרא כה, י)

פרשתנו עוסקת במצוות השמיטה שהם שבתון לארץ ולהשם. יש שמיטה בשנה השביעית ויש שמיטה בשנת היובל - שנת החמישים. בשנים אלו עובדי האדמה שבים אל משפחתם. פרשת בהר מסיימת בעוד יום שביטה שהוא יום השבת כדכתיב: **אֶת שַׁבְּתֵי תִשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ אֲנִי ה'.** (ויקרא כו, ב).

התורה העניקה לנו זמנים מיוחדים שבהם אפשר לשבות מעבודה ולהנות מהחיק המשפחתי. אחד מהזמנים האלו הוא יום השבת (כמובן..). כמה כיף היום הזה! אין לחץ! הכל איזי איזי, בנחת רוגע ושלווה. יום ללא עבודה בחוץ, ללא כביסות, ללא בישולים ואפילו ללא שטיפת כלים כמעט ועוד ועוד פעולות ומלאכות שאנחנו שובתים מהם ביום השבת. פשוט יום מנוחה!

יום שבו יש זמן לשבת שעות יחד במפגש משפחתי של ממש סביב השולחן ולהתנתק מענייני העולם הזה.. לסעוד את הסעודות המיוחדות בלי לחץ ובלי למהר, כי בעצם אין לאן למהר, כי סוף סוף זהו הזמן לעצור מהמרוץ היומיומי ולהקדיש זמן משפחתי: לשחק יחד, לדבר, לשיר, לספר סיפורים, סיפורי תורה, להחליף חוויות מהשבוע שעבר, ועוד..

יקירתי! תנצלי את היום הזה עד כמה שאת יכולה להנות עם משפחתך ומהם, השתדלי להיות נטו איתם, להקשיב, לשמוע, לשחק, לדבר, לצאת לסיבוב רגלי... רק שימי לב שאם פגשת בחברה, אל תשכחי את עצמך, כי הילדים סוף סוף מרגישים

אחרי המעשה שאלה אותו אשתו של הט"ז: "הלא רצית להיות בגלות, וכי מה חשבת שפסקת לילדה שהעוף כשר?! שלא יתגלה הדבר?!"

אמר לה הט"ז: "למנוע דמעות של ילדה קטנה זה יותר חשוב מהגלות שלי".

למדנו כמה חשוב לא לצער את הזולת, שאפילו גדול הדור ויתר על עבודת השם שלו בשביל למנוע עוד דמעה של ילדה קטנה.

מסופר על רב חיים שמואלביץ שבעיצומה של מלחמת השחרור נולד לו בן, וברית המילה נערכה בבית החולים.

באותו זמן היו פגזים נוחתים מכל עבר ומרעידים את קירות הבית. כדי להגיע מהבית לבית החולים היה צריך להמתין לנפילתו של הפגז ומיד לרוץ להסתתר בבית נוסף וכך אט אט מבית לבית עד שמגיעים לבית החולים.

באמצע הדילוגים הבחין רב חיים בילד שהיה חבוש בידי ורגלי עקב פגיעת פגז. נעצר הרב והחל לבכות. בני משפחתו צעקו לעברו לתפוס מחסה, שכן הוא חשוף כעת לפגיעת הפגזים, אך אי אפשר היה להזיז אותו ממקומו, הוא היה עם הילד ובכה איתו.

כששאלוהו למעשיו השיב: "אתם חושבים שלשאת בעול עם חברו זה רק לעזור לשני, ואם כבר חבשו אותו אי אפשר יותר לעזור לו? מה פתאום! לשאת בעול עם חברו זה להתחלק איתו בכאב ולהרגיש את צערו".

ומעשה בשתי חברות בנות חמש עשרה שהיו חברות בלב ובנפש. כל אחת הרגישה בת בית אצל חברתה. אחת החברות בשם מיכל קיבלה ל"ע את המחלה הנוראה בראות, ועקב כך הייתה מדוכאת מאוד.

אמא של מירב, החברה השניה, אסרה על בתה ללכת לבקר את מיכל, מפני שהיא מפחדת מאוד מהמחלה שאביה של מירב נפטר ממנה לא מכבר, ולכן היא רוצה להרחיק אותה מכל דבר שקשור לאותה מחלה ארורה. ככל שניסתה הבת לשכנע את אמה שמיכל צריכה עידוד בשעות קשות אלו, האמא לא רצתה לשמוע על כך.

באחד הימים התקשרה אמא של מיכל לאמא של מירב ושאלה אותה מדוע היא לא מגיעה לבקר, וזו התחמקה בתירוצים. לא עבר זמן רב ולמירב התגלה גידול ממאיר בראש ב"מ, והיא אושפזה ממש ליד חברתה מיכל, והיו האמהות שלהן נפגשות יום יום.

(אפריון שלמה)

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת יעקב בן אהרון

לעילוי נשמת שלמה בן רחמה

לעילוי נשמת מארי בת רבקה

לעילוי נשמת אליהו בן סלימה

לעילוי נשמת סעידה בת סעיד

לעילוי נשמת ניסים בן פנחס

להקדשות והנצחות נדרים פלוס

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

(צ.ו.) שהלומד תורה ואינו חוזר עליה, דומה לזורע ואינו קוצר. כלומר הכל מושפע ממצבה של התורה. שאם הלימוד יהיה בחינת "ייתן פרי"ו דהיינו לומד וחוזר ומקיים, אזי יושפע הטוב לבריאה ויתקיים "ועץ השדה ייתן פרי"ו. שבת שלום.

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רסג

הדלקת נרות שבת, וקבלת תוספת שבת

ח אשה המדליקה נר שבת בפעם הראשונה בחייה, אינה מברכת שהחיינו [יט]. וכך הוא מנהגינו:

ט מי שזהיר בנר שבת, זוכה לחמשה דברים. בנים תלמידי חכמים ויראי אלהים. אריכות חיים. הצלה מן המזיקין. הארה באור הגנוז מששת ימי בראשית. למהר את הגאולה (שת"ז סק"י. ועיי"ש סק"א סק"ו). לפיכך ראוי לאשה להתפלל אחרי ההדלקה [כ], שיתן לה השם יתברך בנים זכרים, מאירים בתורה. כי בזכות נר שבת שהוא אור, תזכה לבנים בעלי תורה שנקראת אור, שנאמר (משלי ו, כט) כי נר מצוה ותורה אור. ואף על פי שהתפילה מועילה תמיד, מכל מקום בשעת עשיית המצוה היא נשמעת ביותר (שת"ז וז"ר סק"י). וכן הוא מנהגינו, שהאשה מתפללת אז להצלחת בעלה ובניה בתלמוד תורה וביראת שמים, ועל הפרנסה ובריאות הגוף והנפש, חינוך הדעת ותשועה והצלחה (עין ערי"ש ס"ג). וכאשר יש בבית אורחות (עין לקמן סעיף כב), ראוי שגם הן תתפללנה. וכן איש המדליק (כגון שאין לו אשה, או שאשתו חולה), ראוי שיתפלל:

י עיקר הדלקת נר שבת הוא במקום שאוכלים שם סעודת שבת [כא] (הגהת רמ"א ס"י). ואין מנהגינו להניח את הנרות על שולחן השבת, אלא במקום אחר בחדר שאוכלים שם (ז"ר סק"ח) [כב]. ויש להדליק בלי ברכה גם בכל החדרים שמשמשים בהם (עין שו"ע ס"ו, ושת"ז וז"ר סק"א וסק"ג) [כג]. ובזמנינו שיש אור חשמל, העולם נוהגים להקל בזה ואינם מדליקים נרות בשאר החדרים (ז"ר סק"א) [כד]:
יא נרות השבת שמברכים עליהם, צריך להדליקם במקומם, ולא להדליקם במקום אחד ולהעבירם אחר כך למקום אחר (הגהת רמ"א ס"י). והטעם, כדי שיהיה ניכר שהנרות הודלקו לכבוד השבת, ולא לצורך אחר. אבל אם אחרי הדלקת הנרות השתמש לאורם זמן מועט, רשאי להעבירם למקום אחר. כי כיון שהשתמש תחילה לאורם, ניכר שהודלקו לכבוד השבת (שת"ז וז"ר סק"כ). וכתבו פוסקי זמנינו, שכל זה היה שייך בזמנם, שגם בימות החול היו משתמשים בנרות להאיר, לפיכך אם מעביר את נרות השבת למקום אחר מיד אחרי הדלקתם, לא ניכר שהודלקו לכבוד השבת. אבל בזמנינו שאין בני אדם רגילים להשתמש בנרות, אפשר להעביר את נרות השבת למקום אחר אפילו מיד אחרי הדלקתם, שהרי ניכר שהודלקו לכבוד השבת. ובפרט שמדליקים את נרות השבת בפמוטות יקרים המיוחדים לשבת, שיש בזה היכר יותר. לפיכך אם האשה חולה ואינה יכולה לקום ממיטתה כדי להדליק את נרות השבת במקומם, יביאו את הנרות למיטתה, ותדליק אותם שם בברכה, ויניחו אותם על כסא או על שולחן הסמוך למיטתה, ואחר כך יעבירו אותם למקומם. ואם אי אפשר לעשות כך, יחזיק אחד את הנרות בידי, והיא תדליק אותם בברכה, ואחר כך יעבירו אותם למקומם (ז"ר סק"כ):

השבת טפיו. ואפשר דמה שלא נהגו להניחם על השולחן. אין זה אלא מפני שהיו מפנים אח"כ את השולחן. ולעשות תנאי שיהיה מותר לטלטלו. וכמ"ש מרן בשו"ע סימן רע"ט ס"ד. לא רצו. כיון שחששו לסברת הגאונים ורבינו הרמב"ם שלא הזכירו היתר התנאי, ומשמע דלדידהו לא מהני תנאי, וראוי להחמיר בדבר, וכמ"ש מהר"ח"כ. הבאתי דבריו בז"ר שם סק"ח. ומ"מ לענין למעשה. העיקר כדברי מרן והשת"ז דמהני תנאי, וכמ"ש בז"ר שם. ויותר נראה דמה שלא נהגו להניחם על השולחן. הוא מפני שחששו לדליקה, ובפרט כשיש שם ילדים. ובז"ר סימן רסג סק"ח נתבאר דעל פי הוזהר והארי"י יש להדליק נגד השולחן. ולא על השולחן:

[כג] ועיין בשו"ת יחו"ד ח"ב סימן לב שהאריך בזה:

[כד] וכל זה בשבת. אבל ביו"ט (עין לעיל סעיף ה-ו). די להדליק במקום האכילה, גם אם בשאר החדרים אין אור חשמל. שהרי ביו"ט רשאי לטלטל את הנר לכל מקום שירצה:

[יט] כן העלה החזו"ע ח"א עמוד קעה. שיש לחוש בזה לברכה לבטלה. עיי"ש באריכות. וכ"ש לדין בני תימן. שרק בעלת הבית מדליקה נר שבת. וכמו שכתבתי בכמה מקומות. וא"כ ברור שהבינו שזוהי חובת הבית ולא חובת גוברא. וממילא לא שייך לברך ע"ז שהחיינו:

[כ] השת"ז נקט בשעת הדלקה. אבל המנהג שהיא מתפללת אחרי ההדלקה. וכ"כ המשנ"ב סק"ב. ראוי שתתפלל האשה אחר שתגמור ההדלקה כו'. עיי"ש. וגם השת"ז דנקט בשעת הדלקה. י"ל שאין כוונתו בשעה שהיא עוסקת בהדלקה. אלא מיד לאחר מכן:

[כא] ועל פי הסוד מדליקים את הנרות בצד דרום. ובקהילותינו לא נהגו לדקדק בזה:

[כב] ונלע"ד פשוט שאם ירצה, יניחם על השולחן. ואדרבה יש בזה עונג וכבוד

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

